

Όμιλία του Διδασκάλου μας την 12/10/1977.

Άδελφοί μου,

«Στώμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε».

Τέσ ἐρωτήσεις σας στόν ἀδελφόν συντονιστήν.

Θά ὑποβάλλῃ ὁ Πατήρ Γιοχανάνι.

Τί εἶναι Ζωή καί τί εἶναι ἡ Ζωή; Εἶναι δύο διαφορετικά πράγματα. Ζωή καί τί εἶναι ἡ Ζωή.

Ζωή εἶναι, τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ἡ Ἄπολυτος Ζωή, ἡ Ἄπολυτος Πραγματικό-της.

Ἡ Ζωή, εἶναι, τό ἴδιον τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ εἰς τήν Πολλαπλότητα ΤΟΥ ἐν ἐκφράσει, εἶναι τό φαινόμενον τῆς Ζωῆς. Μία εἶναι ἡ Ζωή. Ἡ Ἄπολυτος Ζωή. Μέσα στήν Ἄπολυτον αὐτήν Ζωήν εἶναι ὅλα τά φαινόμενα τῆς Ζωῆς. Ἐν Αὐτῇ εἴμεθα, κινούμεθα καί ὑπάρχομεν.

Ὅστε ἡ Ζωή εἶναι ὁ Ὁκεανός ἀπό τόν ὁποῖον ἀντλοῦμεν τήν Ζωήν φαινόμενον, τήν Ζωήν μέσα στόν κόσμον τῆς Χωριστικότητος, ὄχι τήν Ἄπολυτον Ζωήν.

Τώρα ποῖα σχέσις μεταξύ τῶν δύο. Ἡ Ζωή εἶναι μία, ἓνα, ἓνα τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Ἡ Ζωή Ἄπολυτος, Ἄπολυτος πραγματικότης, Ζωή ἐν Αὐτοκρεία καί Ἀληθεία, ἡ Ἰδία ἡ Ἀλήθεια.

Τώρα, ἡ Ζωή εἶναι ἐκφράσεις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ στήν Πολλαπλότητα ΤΟΥ σάν φαινόμενον τῆς Ζωῆς καί, τήν Ζωήν τώρα θά τήν δοῦμεν σέ πολλά, μυριάδες, στάδια καί μορφές. Ἄλλη ἡ Ζωή τοῦ Ὀρυκτοῦ βασιλεῖου, γιάτί τά ὄρυκτά ζοῦν, ἄλλη ἡ Ζωή τοῦ Θυτικοῦ βασιλεῖου, ἄλλη ἡ Ζωή τοῦ Ζωϊκοῦ βασιλεῖου, ἄλλη ἡ Ζωή τοῦ Ἀνθρώπου, ἄλλη ἡ Ἀγγελική Ζωή, ἐκφράσις μέσου τοῦ Νοῦ, ἄλλη ἡ Ἀρχαγγελική Ζωή καί πολλῶν, πολλῶν τάξεων Ἀρχαγγέλων ἀδελφῶν μας.

Νά ποῦμεν ἄλλη ἡ Ζωή τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ; Ὅχι.

Σάν συνειδήσεις, εἴμεθα κύτταρα τῆς Ἀπολύτου Ἀγιοπνευματικῆς συνειδήσεως. Σάν Ἀυτοεπίγνώσεις εἴμεθα κύτταρα τῆς Δογοϊκῆς τῆς Ἀπολύτου Ἀυτοεπίγνώσεως. Εἶναι ὁ Ἠγαπημένος τό ὄψις τό ὄψιζον πάντα Ἀνθρώπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον, καί αὐτό τό ὄψις ὀρδεῖ τήν Ἀυτοεπίγνωσιν.

Ὅστε ἔχομεν τήν κυτταρικήν Ζωήν, μέσα στό Ἄπολυτο. Ἐπαναλαμβάνω. Σάν κύτταρα συνειδήσεως, εἴμεθα κύτταρα τῆς Ἀπολύτου Ἀγιοπνευματικῆς συνειδήσεως. Σάν κύτταρα Ἀυτοεπίγνώσεως, ἡ Ἀυτοεπίγνωσις μας τῆς παρουσίας Προσωπικότητος Ἀυτοεπίγνώσεως ἡ ἐκφράσις εἴμεθα κύτταρα τῆς λεγομένης Χρηστικῆς ἡ Δογοϊκῆς Ἀυτοεπίγνώσεως. Ὅμως ἡμεῖς δέν εἴμεθα κύτταρα. Ἡμεῖς εἴμεθα ἡ Ζωή ἡ Ζωή. Εἴμεθα ἡ Ζωή Ἀγιοπνευματικῶς καί Δογοϊκῶς, ἀλλά εἴμεθα Ζωή, σάν θεῖα Μονάς μέρος τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, προσέ-ζετε τήν λεπτομέρειαν αὐτήν.

Τώρα, ποῖος εἶναι ὁ πραγματικός μας ἑαυτός; Ὁ πραγματικός μας ἑαυτός, ποιά μορφή Ζωῆς; Δέν μιλῶ τήν Ζωήν ἐκφράσιν τῆς Ψυχῆς διότι αὐτή ἔχει ἓνα τέλος καί μιά ἀρχή. Διέρχεται ἡ Ἄπολυτος Ζωή, τῆς θεῖας Μονάδος ἡ Ζωή, κάποτε, εἶναι μέσα στόν Χρόνον Κίνησις, προέκτασις Καταστάσις, διὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου τοῦ Οὐρανοῦ Ἀνθρώπου, τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου, ἔχει Ἀρχή καί ἔχει ἓνα τέλος, ὅταν θά ξαναδιέλθῃ πρὸς τήν πηγὴν κατὰ τήν ὄντοποίησιν.

Τώρα, σάν παρούσα προσωπικότης Ἀυτοεπίγνωσις ἑαυτός μας εἴμεθα ἡ Δογοϊκή Ζωή. Δογοϊκή, ἀλλά ἡ Δογοϊκή Ζωή μέσα στους κόσμους τῆς χωριστικότητος ἀποκτᾷ καί μιά δική τῆς ἐμπειρία. καί τήν ἔννοιαν τοῦ κακοῦ, εἶναι ὅμως μέσα στήν Δογοϊκήν Ἀυτοεπίγνωσιν διότι ἂν δέν ἦτο δέν θά εἶχεν τόν ἔλεγχον. Ἡ Δογοϊκή Ἀυτοεπίγνωσις, Ἡδονική Προσωπικότης Ἀυτοεπίγνωσις ἑαυτός μας, τώρα τά θέσαμεν πολύ καθαρά σύμφωνα μέ τά προηγούμενα μαθήματα ὅλων τῶν κύκλων πού ἔχουμεν κάμει, σάν φαινόμενον τῆς Ζωῆς, εἴμεθα καί δέν εἴμεθα. Εἴμεθα ἓνα ὕλικό σῶμα πού γεννήθηκε, γεννᾶται, μεγαλώνει, ἀναπτύσσεται, Ἀγιοπνευματικῶς μέσα στήν θεῖαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα καί διαλύεται εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. Σάν ὕλικό σῶμα καί ἐπιμύνη καί τό δικλοῦν αἰθερικόν τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος καί σάν ἀκῆμα Ψυχῆς-σῶμα μέ τό.

διπλοῦν αἰθερικόν του καί Νοητικόν σῶμα μέ τό διπλοῦν αἰθερικόν του, εἴμεθα ἡ προσω-
πικότης ὑποεπίγνωσις ὅπως εἶπαμε, ἡ Ζωή μέσα στόν κόσμον τῆς χωριστικότητος, μέσα
στόν κόσμον τῶν τριῶν διαστάσεων.

Καί εἶπαμε τώρα εἶπαμε σάν ὑλικό σῶμα, σάν Ψυχικόν σῶμα καί σάν κατώτερο
Νοητικόν σῶμα καθαρώς Ἀγιοπνευματικό. Ὅμως, προσέξτε σ' αὐτό τό σημεῖον, πού συμφω-
νοῦμεν πλήρως μέ τό Ἑλληνορθόδοξον δόγμα. Παρ' ὄλον πού λέγομεν ὅτι ὁ Ζωῆς Χορηγός
εἶναι τό Πνεῦμα τό ἍΓΙΟ, λέγομεν καί γιά τόν ΔΟΓΜΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ὁ Δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένοντο
γίνονται καί θά γίνονται.

Ὅστε, ἡ προσωπικότης ὑποεπίγνωσις ἑαυτοῦ μας, τό ὑλικό σῶμα, τό Ψυχικόν
σῶμα καί τό Νοητικόν σῶμα, σάν σῶματα, εἶναι, Ἀγιοπνευματικά καί ὑπόκεινται στήν
Ἀγιοπνευματικήν συνείδησιν ἢ καί ἀργότερα στήν Ὑπερσυνείδησιν.

Ὅμως, σάν μέσον ἐκφράσεως τοῦ ἐσώτερου ἑαυτοῦ μας τῆς Μόνιμου Προσωπικότη-
τος ὑποεπίγνωσεως ἑαυτοῦ μας, τῆς Ψυχῆς ὑποεπίγνωσεως ἑαυτοῦ μας, τόσον τό ὑλικόν
σῶμα, ὅσον καί τό Ψυχικόν καί Νοητικόν σῶμα, ἔχουν τήν λογοϊκήν ἐκφρασιν καί εἶναι
αὐτό ἀκριβῶς πού δίδει αὐτήν τήν μορφήν ὑποεπίγνωσεως εἰς τόν Ἄνθρωπον, παρούσαν
προσωπικότητα ὑποεπίγνωσιν, εἶναι ὑποεπίγνωσις. Ἄλλὰ ὑποεπίγνωσις μέσα σέ σύ-
νορα τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου. Προσέξτε τήν διαφοράν. Ἐνῶ ὁ ἑαυτός μας Ζωή δέν
εἶναι μέσα σέ τίς ἐννοιες τοῦ χρόνου καί τοῦ χώρου, ἀλλά μέσα εἰς τό Ἀπόλυτον τώρα,
τό Ἀπόλυτον Παρόν.

Πάνω σ' αὐτά τὰ μαθήματα χρειάζεται βαθυστόχαστος προσήλωσις γιά νά γνωρί-
σετε ἐμπειρικῶς τίς καταστάσεις αὐτές. Ὅταν τίς συνειδητοποιήσετε μέσα σας τί εἶ-
σθε καί τί νομίζετε ὅτι εἴσθε καί δέν εἴσθε στήν πραγματικότητα καί βρῆτε τόν ἑαυ-
τόν σας εἰς τό πιό χαμηλόν του στάδιον ἐκφράσεως σάν παρούσα Μόνιμη ὑποεπίγνωσις,
παρούσα εἶπα, δίδει ἀσφαλῶς δέν θά τόν βρῆτε σάν ὑπόθεσιν, θά τόν βρῆτε τώρα, αὐτήν
τήν στιγμήν ἐνδεδωμένον τήν παρούσαν προσωπικότητα ὑποεπίγνωσιν.

Ὅστε ἔχομεν καί τήν παρούσαν, μέσα στήν παρούσαν προσωπικότητα ὑποεπίγνω-
σιν ἀνώνητην προσωπικότητα ὑποεπίγνωσιν ἑαυτοῦ μας. Εἶναι ἀκριβῶς τό σημεῖον πού
ἐφάπτονται οἱ δύο καταστάσεις τίς ὁποῖες ἀντιλαμβανόμεθα σάν μία, εἶναι ἡ γραμμή,
εἶπαμε σέ ἄλλα μαθήματα πού ἐφ' ὅσον δέν ἔχομεν ἀγκίζει τὰ ἄκρα δέν ἀντιλαμβανόμεθα
ὅτι εἶναι δύο ἄκρα, ἀλλά εἶναι ἡ μία γραμμή καί τήν γραμμήν δέν μπορούμεν νά ξεχωρί-
σωμεν πού εἶναι πού δέν εἶναι, ἢ ^{καί τὸ πού δέν εἶναι} ἡ παρούσα προσωπικότης ὑποεπίγνωσις ἑαυτοῦ πού εἶναι καί
ἡ μόνιμη προσωπικότης ὑποεπίγνωσις ἑαυτοῦ. Γιά νά
κάμωμεν ὅμως τήν μελέτην μας τήν ἔρευνάν μας πρέπει νά ἀπλώσωμεν μέχρι τῶν ἄκρων
αὐτῆς τῆς γραμμῆς, ὅταν φθάσωμεν τότε δέν θά μᾶς ἐνδιαφέρει τό σημεῖον πάνω στήν
γραμμήν, πού θά πῶ Μόνιμη Προσωπικότητα ὑποεπίγνωσιν ἑαυτοῦ, μέ ἐνδιαφέρουν τὰ δύο
σημεῖα τό φωτεινόν καί τό λιγώτερον φωτεινόν καί τό φωτεινόν, ὁ πραγματικός ἑαυτός
μου ἐν προεκτάσει, θά γνωρίσῃ εἰς τόν λιγώτερον φωτεινόν ἑαυτόν μου τήν πραγματικό-
τητα δίδει τήν γνωρίζει ὁ ἑαυτός μας Ψυχὴ ὑποεπίγνωσις, Μόνιμη Προσωπικότης ὑπο-
επίγνωσις. Ἡ παρούσα προσωπικότης ὑποεπίγνωσις τό λιγώτερον φωτεινόν ἄκρον τῆς
γραμμῆς δέν τό γνωρίζει καί θά πρέπει νά τοῦ τό δίδῃ ὁ ἐσώτερος ἑαυτός. Παρ' ὄλον
πού μπορούμεν νά ξεχωρίσωμεν τήν ἐνδουμασίαν μας ἀπὸ τό σῶμα μας νά βγάλωμεν τὰ ρού-
χα καί νά πούμεν αὐτό εἶναι τό σῶμα μας καί αὐτὴ εἶναι ἡ ἐνδουμασία μας, κάτι ἀνόλογο
δέν μπορεῖ νά συμβῆ καί μέ τήν Μόνιμη προσωπικότητα ὑποεπίγνωσιν νά ἀποβάλλῃ τήν
ἐκφρασίν της διὰ νά μὴ πῶ τήν ἐνδουμασίαν δίδει θά εἶναι πολὺ πτωχός ὁ ὀρισμός, νά
ἀποβάλλῃ τήν παρούσαν προσωπικότητα ὑποεπίγνωσιν γιά νά γνωρίσῃ τόν ἑαυτόν της εἰς
τήν πληρότητα.

Ὅμως ὅταν ἐγκίσῃ τὰ ἄκρα θά γνωρίσῃ. Καί λέγω, δέν ὑπάρχει ἄλλο μέσον,
δέν ὑπάρχει ἄλλο μέσον. Αὐτὴ εἶναι ἡ δόξος ἡ γραμμὴ αὐτῆ, καί ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή.
Ἡ Ζωή. Πάνω σ' αὐτό τό θέμα θά πρέπει νά κάμετε βαθιούς διαλογισμούς γιά νά μπόρῃ-
σωμεν νά ξεχωρίσωμεν εἶπα τόν πραγματικόν ἑαυτόν μας πού θά βούλεται, πού γνωρίζει,
πού θά κυβερνᾷ τήν παρούσαν προσωπικότητα ὑποεπίγνωσιν ἑαυτοῦ.

Ἐρωτήσεις τώρα.

Ἐρώτησις: Σά συγκεντρωθῶμεν ἐπὶ τοῦ ἐνός ἄκρου τῆς γραμμῆς γιά νά προχωρήσωμεν;

Διδάσκαλος: Καί σέ δύο ἄκρα, ταυτοχρόνως, δίδει ἂν εἶναι εἰς τό ἕνα ἄκρον πῶς θά

κάμωμεν τόν παραλληλισμόν καί τήν σύγκρισιν θά πρέπει νά εἶναι ταυτοχρόνως καί στά δύο ἄκρα, ἀλλά, τά δύο ἄκρα, κανέναν σημεῖον ἐπὶ τῆς γραμμῆς. Καί τώρα ἕνα ἄλλο. Ὁλοκληρῆ ἡ γραμμὴ ἀκόμα καί τὸ λιγώτερο φωτεινὸ σημεῖον εἶναι ἡ Μόνιμη Προσωπικότης. Ἀυτοεπίγνωσις καί ἡ παρούσα προσωπικότης. Ἀυτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ εἶναι ἡ ἄλλη ἔκφρασις τῆς τοποχρονικῆς, διότι ἂν δέν ἦτο οὕτω πως, πῶς θά μπορούσε τὸ φαινομενικὰ φθαρτὸν νά ἐνδυσθῆ τὴν ἀφθαρσίαν καί τὸ φαινομενικῶς θνητὸν νά ἐνδυσθῆ τὴν ἀθανασίαν. Διότι τὸ χθές, ἀνάμνησις τοῦ τί εἴμεθα χθές ἔσβησε, διελύθη.

Πῶς θά ἐνδυσθῆ τὴν ἀθανασίαν, ἡ παρούσα προσωπικότης. Ἀυτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ μας ἂν δέν ἀφομοιωθῆ μὲ τὸν πραγματικὸν ἑαυτόν.

Τώρα ἕνα ἄλλο σημεῖον ποῦ θά πρέπει νά προσέξετε. Ἡ Μόνιμη Προσωπικότης. Ἀυτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ ἢ Ψυχὴ. Ἀυτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ, ἀνασύρει ἀπὸ τὸν λεγόμενον ὑποσυνείδητο τόσον τῆς παρουσίας, προσωπικότητος. Ἀυτοεπίγνώσεως ἑαυτοῦ ἢ καί ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν τῆς τῆς Μόνιμης Προσωπικότητος. Ἀυτοεπίγνωσιν καί ἐπομένως θά μπορῆ νά ἐνδυσθῆ ὅτιδήποτε ὀνομάζουμεν χθές, παρελθόν, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐνσάρκωσιν. Ἀλλά, μπορεῖ σ' αὐτὸ τὸ λεγόμενον παρελθόν νά διεισδύσῃ καί νά φέρῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὴν ἀνάμνησιν παρελθουσῶν ἐμπειριῶν, πόνων, καί πόνων ἀκόμα, δοκιμασιῶν, καί δοκιμασιῶν, ἀκόμα καί τὴν ἀπόγνωσιν ποῦ θά εἶχε νοιώσῃ μὴ παλαιὰ ἐνσάρκωσις μπορεῖ νά τὴν ζαναζήσῃ ἡ παρούσα προσωπικότης. Ἀυτοεπίγνωσις τῆς βοήθειας τῆς Μόνιμης Προσωπικότητος. Ἀυτοεπίγνώσεως ἑαυτοῦ τῆς.

Ὅμως, εἴτε ἀνασύρωμεν ἀπὸ τὸ χθές τὸ προχθές ἢ πῶς μακριὰ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐνσάρκωσιν, εἴτε ἀνασύρωμεν ἀπὸ πολὺ μακριὰ ἐκατοντάδες ἔτη ἢ χιλιάδες ἔτη. Ἀνασύρομεν, τί ἀνασύρομεν; ἀνάμνησιν τίποτε ἄλλο, δέν ζαναζωντανεύομεν τὸ παρελθόν, τὸ παρελθόν δέν ζαναζωντανεύει, αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶμαι τὸ παρὸν, καί ἐγὼ μέσα στὸ παρὸν σὰν Ζωὴ καί σὰν φαινόμενον τῆς Ζωῆς εἶμαι πλήρης. Τὸ ὅτι ὀνομάζω ἀνάμνησιν ἀπὸ τὸ παρελθόν εἶναι ἀπεικόνισις αὐτῆς τῆς λεγομένης ἀνάμνησεως ἢ μνήμης εἰς τὴν παρούσαν, αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἰς τὸ παρὸν τώρα, ἑαυτόν μου, ἀπεικόνισιν εἶπα καί αὐτὴν τὴν ἀπεικόνισιν μπορῶ νά μελετήσω, νά μελετήσω, πῶς; Κάνοντας χρῆσιν τῆς σκέψεως ἀφ' ἑνὸς ἢ διεισδύοντας εἰς τὸν Νοητικὸν σῶμα τῆς ἀνάμνησεως τοῦ παρελθόντος, μεγάλη ἐργασία αὐτῆς τῆς ὅποιαν θά γνωρίζετε, ἀλλά, ὡστόσον τί ἄλλο κάνω παρά μὲ τὸν ἕναν ἢ τὸν ἄλλον τρόπον νά ἀπεικονίζω μνήμην μὲ ἀνάμνησις εἰς τὸ τώρα εἰς τὸ παρὸν καί εἰς αὐτὸ τὸ παρὸν δέν εἶμαι τίποτε ἄλλο παρά μὴ σκιά - παρούσα προσωπικότης. Ἀυτοεπίγνωσις, ἡ παρούσα προσωπικότης. Ἀυτοεπίγνωσις ὡστόσον καί ἡ Μόνιμη Προσωπικότης. Ἀυτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ, δύναμις Βούλησις, θέλησις, ὀρθολογισμός.

Τώρα θά πρέπει, ἔσῃς ὁ κύκλος τῶν λευκοντυμένων Διδασκάλων, νά εἰσχωρήσῃ μέσα στὰς ἐννοίας τοῦ Χώρου καί τοῦ Χρόνου, ἐννοίας, πρόκειται περὶ ἐννοιῶν, γιὰ νά δοῦμεν τὴν ῥόλον αὐτοῦ τοῦ Χρόνου, ἐννοία καί Χῶρος ἐννοία παίζει εἰς τὴν δημιουργίαν γεγονότων καί ἀναμνησῶν τῶν γεγονότων τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, γιὰτί, μέσα στὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς πρωταρχικὸν ῥόλον παίζει ἡ ἐννοία τοῦ Χώρου καί τοῦ Χρόνου.

Στὴν πραγματικότητα πίσω ἀπ' αὐτὰ ὅλα τί εἶναι; Κίνησις, Κίνησις, δίδει τὴν ἐννοίαν τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου. Ἀλλά τί εἶδους Κίνησις, Κίνησις ποίου; Τοῦ ὑλικοῦ σώματος; Κίνησις μεστὴν ἀνάμνησιν γεγονότων, κι' αὐτῆς εἶναι Κίνησις σκέψης; Ὅταν πάρομεν μίαν σκέψιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καί προχωροῦμεν πρὸς κάποιον ἀποτέλεσμα δέν εἶναι κίνησις τόσον μέσα στὸν Χρόνον ὥπως καί στὸν Χῶρον. Χῶρον, πῶς θά μοῦ πῆτε Χῶρον; Ἀφοῦ ἐγὼ κάμνω αὐτὴν τὴν στιγμὴν τῆς σκέψης καί εἶμαι καθησμένος πάνω στὸ κάθισμα μου, κλείω τὰ μάτια μου καί εἶμαι μέσα στὸν διαλογισμόν, ποῖον Χῶρον; Τὸν Χῶρον ποῦ μοῦ δίδει ἐννοία πάλιν τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου περιορισμένως τώρα. Νά σὰς δώσω ἕνα παράδειγμα.

Ἐχομεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Γνωρίζομεν τὸν Χῶρον ποῦ κατέχει αὐτὸ τὸ δωμάτιον, τόσα κυβικά πόδια, μπορούμεν νά σηκωθοῦμεν μὲ τὸ ὑλικὸ μας σῶμα καί νά κινηθοῦμεν μέσα σ' αὐτὸν τὸν Χῶρον, ὅταν κλείσετε τὰ μάτια καί γνωρίζετε αὐτὸν τὸν Χῶρον πλέον ἔγινεν ὁ Χῶρος αὐτός σὲ σὰς συνείδησις μέρος τῆς Ἀυτοεπίγνώσεως. Κλείετε τὰ μάτια καί κινήσθε μέσα σ' αὐτὸν τὸν Χῶρον περιορισμένων τῶν μερικῶν κυβικῶν θά ἔλεγα ποδιῶν. Σὲ ποῖον Χῶρον κινεῖται ὁ Ἀρχιτέκτων ποῦ ἀντιλαμβάνεται μὲ

σκέψιν του καί άκόμα δέν τό έχει βάλει στο χαρτί. Χώρον, κινεῖται μέσα στην έννοιαν τοῦ Χώρου καί μπορεί νά δῆ αὐτόν τόν Χώρον τόσα τετραγωνικά πόδια καί κυβικά πόδια, καί αὐτό τό δωμάτιον σ'ένα ἔμπειρον. Ἀρχιτέκτονα όταν τό ζῆ με τήν σκέψιν του, προτοῦ τό βάλει πάνω στο χαρτί εἶναι μιά πραγματικότης, διότι ἀλλοίμονον ἂν δέν μπορούσε νά συλλάβῃ μέσον τῆς εἰδωλοπλαστικῆς αὐτήν τήν πραγματικότηταν.

Ὅστε, ἡ εἰδωλοπλαστική εἶναι μία ἔργασια μέ τήν έννοιαν τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου κάπως διαφορετικήν ἀπό ὅτι γνωρίζομεν μέσα εἰς τόν λεγόμενον κόσμον τῶν τριῶν διαστάσεων, ἀλλά ὡστόσο, όταν διαλογιζώμεθα δέν ἔχομεν τήν έντύπωσιν τῶν τριῶν διαστάσεων καί πάλιν; Δύτά θά τά μελετήσωμεν. Όταν θά κάμνωμεν τοῦς διαλογισμούς μας καί τήν ένδοσκόπησίν μας διότι εἶναι μιά πολύ μεγάλη ἔργασια καί πολύ ἐπιστημονική ἔργασια. Δέν πρόκειται νά ἀρχίσωμεν διαλογισμόν νά δημιουργοῦμεν εἰδῶλα πού φθάνουν στην ἐπιφάνειαν τῆς συνείδησεώς μας ἀπό τό ὑποσυνείδητον, τέτρα εἰδῶλα χωρίς νά γνωρίζομεν τήν σχέσιν των μέ τῆς έννοιας τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου, διότι τότε ἀλοίμονον, δέν θά μπορούμεν οὔτε νά τά προεκτείνωμεν οὔτε νά τά κυβερνήσωμεν, οὔτε πραγματικά νά τά γνωρίσωμεν θά μάς φεύγουν ἀπό τήν αντίληψίν μας. Πόσον μάλλον ἀργότερα όταν θά πρέπει νά τά ὑλοποιήσωμεν διότι εἰς τήν ὑλοποίησιν τόν κύριον ρόλον παίζει ἡ μεταφορά τῶν εἰδῶλων αὐτῶν, Κίνησις, ἀριθμός κραδασμῶν καί συχνότητα κραδασμῶν τοῦ λεγομένου αὐτοῦ στοιχειακοῦ, εἰδῶλων, ἀπό τόν κόσμον τῆς σκέψεως μέσα εἰς τόν κόσμον τῶν τριῶν διαστάσεων τῆς ὕλης, καί ἔχομεν τήν ὑλοποίησιν. Σᾶς ἔδωσα τώρα καί τόν μηχανισμόν. Τό αντίθετον συμβαίνει γιά τήν ἀφυλοποίησιν.

Ἐπομένως εἶναι ἡ μεταφορά τῶν έννοιῶν καί τῶν ἐμπειριῶν τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου μέσον τῆς Κινήσεως, τῆς δυνήσεως τῶν κραδασμῶν. Πολλά θά μιλήσωμεν εἰς τό μέλλον.

Θά ἀπαντήσω σέ ὠρισμένες ἐρωτήσεις σας τώρα ἢ όταν θά γραφοῦν τά μαθήματα αὐτά, θά καλομελετηθοῦν καί θά ὑποβάλετε, θά ἀναμένω ἐρωτήσεις γιά νά προχωρήσωμεν. Οἱ ἐρωτήσεις εἶναι ἀκριβῶς αὐτό πού δείχνει ὅτι ἔχετε καλομελετήσει τό μάθημα καί θέλετε νά καλύψετε τῆς ἀπορίες σας πλῆν στο μάθημα νά προεκταθῆτε, νά ἀπλώσετε πάνω στο μάθημα καί πάλιν ἡ έννοια Χρόνου καί Χώρου σέ ἄλλην διάστασιν.

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙῳ πάντοτε".